

עבודה של זויה צ'רקסקי. הכול לוקשים

אנחנו דור פוסט פוסט מזוין

דורון רבינא וזויה צ'רקסקי בתערוכות חדשות ומצוינות. החברה שמשתקפת בעבודות שלהם כבר מצטיינת הרבה פחות

יניב יהודה אייגו

"הצעירה", ולאור התערוכות שלהם ברונזנפלד זה מעולם לא היה מוצדק יותר. שניהם נעשו לאמנים אמנים יותר, אפילו שהם לא מתרחקים מדי מהאלמנט המוכר שלהם (גם בציור, רבינא נשאר רבינא. שניהם מנכסים/מנסחים בהצלחה וכשנינות גדולות סיטואציה של דור שלם שיש לו הכול ואין לו למעשה כלום. זמנים שבהם המטבוליזם כל כך מהיר, שההקאה קודמת לאכילה, ההוקעה להכרתה, המורקן לחרידה, המסיבה לסיבה והקישט לאמנות. עולם שבו המשפחות סולריות וה"מהפכה" היא קלישאה לטי"שירטס. ל"מלך הערק" אין תור, לבוש טיפ"טופ, ולמלכה שלו אין בית. כל אחד כוכב, כל כוכב מלח פורצין או מלצר. משהו כאן נשבר, המסך הפוסט מודרני דהה לגמרי, ורבינא וצ'רקסקי הם קול מגרונה של גברת שמנה שמפוצצת את כל הוויטרינות. לכו לרונזנפלד, תראו כמה יפה שהיא שנה.

זויה צ'רקסקי, "שירת המהפכה" ורבינא, "מלך הערק" - גלריה רונזנפלד

צ'ה גווארה, כשעל הרצפה מונחת ניירת גרמנית מגומרת שעולה בלהבות. "העובדה שנוצר", כותבת צ'רקסקי, "בגילי 'המתקדם' (31) מצביעה על משבר מסוים ביכולת לכוון אמירה ביקורתית באמצעות אסתטיקה". גב אל גב, גם צ'רקסקי וגם רבינא, מצליחים להגיד את הכול כולל הכול ומאוד מאוד במרוק. כשהוא, למשל, מצייר לב קטן ארום בווער - כסמליל גרפי של גוף מסחרי ציני או אייקון המוטבע בגוף בתולי של ילדת אימו נאיבית - הטרגדיה שהוא מספר עליה גדולה בהרבה מסתם עוד שברון לב בנאלי. זהו לב שמתכלה רק כי מעולם לא באמת פעם; כזה שיוע שסמחוהו יש במיליונים, בשירותם של ניירות, טואלט קטיפתיים. כשצ'רקסקי, לצורך העניין, "מתפרעת", מוכרת כמו תמיד את מרכולת "הילדה הרעה" ומטיחה בגלריה שלה את האטריות, היא יודעת טוב מאוד שהכול לוקשים.

רבינא וצ'רקסקי הם שניים מהשמות הבולטים באמנות הישראלית

באומץ לציבור, ולצדו ציפורים, רישומי גופים גיאומטריים, פאז'ים פרחוניים, קליגרפיה ערבית ועוד ירקות, כשהנייר נותר ברובו ריק, חנוט מאחורי זכוכית במסגרת לבנה. רק אובייקט אחד ושלושה תצלומים במארג, מהטובים ביותר של רבינא עד כה: תצלום של שתי ציפורים מזווגות על פסל של מלח פורצלן שעומד על כוננית חומה בדירה עגמומית, כלי להאכלת ציפורים שמסתתר בפנית קומת הכניסה, והבחור הגמור, כאמור. כולם יחד, עם הרבה רגישות וקצת טרקום, מייצרים מערך של ארטיקה טרגית; תמונות ממערכת יחסים טראומטית עם העלם העולם. בקומה העליונה מציגה צ'רקסקי שני מיצבים, אולי הטובים ביותר שלה גם כן. בחלל אחד ניצב על פודיום דגם צבוע של מפעל עם זוג ארובות מיתמרות, סביבו קירות שכוסו אטריות. באתר, תקליט וניל גדול ועקמומי שמסתובב על הקיר, בתוכו מצוירת דמות צ'רקסקית-גרוטסקית של איש פעור פה עם גיטרה קלאסית וחולצת

קומה התחנתונה של גלריה רונזנפלד מוצגים, בין השאר, שני תצלומים לא גדולים. באחד מהם רואים בחור שמכנסיו מופשלים והמה שמו שלו שטום, שוכב תחת ערימות פסולת תגיגית. מתחת להררי קצף ונצנצים, בקבוקי בירה וברדלים, דגלונים צבעוניים ושאר קישוטים. כשמסתכלים עליהם כחלק מהמכלול, בתערוכות של זויה צ'רקסקי ודורון רבינא, ניכר שאלה שרידים של מסיבה שנגמרה עוד לפני שבכלל התחילה. זאת הפעם הראשונה שרבינא מציג ציורים. פעם ראשונה, לפחות מבחינתי, שהוא גם מצליח באמת לרגש. לגעת בלי לייגע. רבינא חוזר בדיומויו שוב ושוב אל דמות בחור צעיר ומוקן. דמות גברית שקשה לקבוע את טיבה, סוג של משא נפש הזמו ארוטי שמנקה אליו את המאויים כולם. הוא מצויר בצבעי מים, כמו מתוך יומן סקיצות אישי שיצא